

Boganmeldelse

Portraits of Everyday Practice in Music Therapy

Boganmeldelse af Sofie Buchhave

cand.mag. i musikterapi. Ansat ved Rosenlund Plejeboliger, Gladsaxe.
@sobuan@gladsaxe.dk

Portraits of Everyday Practice in Music Therapy er en antologi med case-historier om musikterapeutisk praksis i al dens forskellighed. Kapitlerne er skrevet af amerikanske musikterapeuter forskellige steder i deres arbejdsliv; fra studerende, nyuddannede, supervisorer og undervisere på universitetet. Bogens redaktører er musikterapeuterne Noah Potvin, ph.d. og lektor ved Duquesne University, og Kate Myers-Coffman, ph.d. og adjunkt ved Molloy University.

Nuancerede case-historier om ambivalens og tvivl

Ifølge redaktørerne er der i litteraturen mangel på cases, som beskæftiger sig med den ambivalens og tvivl, man som musikterapeut kan stå i, i sit arbejdsliv. Formålet med bogen er derfor at præsentere fortællinger, som fremhæver nuancerne i den daglige praksis. Redaktørerne pointerer, hvordan fortællinger om de ekstraordinære vellykkede øjeblikke er vigtige, når man som studerende har brug for at forestille sig sin egen fremtidige praksis og faglige identitet. Men for studerende og nyuddannede kan det også virke umuligt at leve op til alt det vellykkede, som præsenteres i lærebøger og ofte også er skrevet af erfarne musikterapeuter langt inde i deres arbejdsliv. Antologiens cases med nuancerede beskrivelser af ambivalens og tvivl, når det ikke er

ekstraordinært og vellykket, skal derfor nedtone, hvad musikterapi idealistisk kunne være og i stedet udfolde hvad musikterapi oftest er, realistiske forhold taget i betragtning.

I et af bogens forord skriver musikterapeut Melita Belgrave, ph.d. og lektor ved Arizona State University, at følgende to faktorer er afgørende for at en case-historie er god: 1) at casen bringer læseren i kontakt med egne følelser og derigennem bearbejder hvad man selv ville gøre eller ikke ville gøre i en lignende situation, og 2) at casen forbinder læseren med egne følelser om egne erfaringer med relationsarbejde i terapeutisk praksis, og egne grænser derom (s.xxvii).

Bogens indhold er spændende og relevant, uanset om du er studerende eller en erfaren musikterapeut. Bogen er udstyret med ikke mindre end fire forord, henholdsvis forord til studerende fra en studerende, forord til kliniker fra en kliniker, forord til supervisorer fra en supervisor og forord til undervisere fra en underviser. Først og fremmest har redaktørerne dog med udgivelsen øje på den studerende og den nyuddannede musikterapeut, da de i afslutningen af hvert kapitel har nogle opfølgende spørgsmål med det formål at invitere til videre selvrefleksion hos læseren.

Portraits of everyday Practice in Music Therapy rummer i alt 22 case-historier, som er inddelt i fem dele. Antologiens dele tager os gennem cases om blandt andet supervisionsforløb, selvomsorg og grænsesætning, spiritualitet, professionel identitet samt afslutninger, både som resultat af et terapiforløb, hvor klient og terapeut fælles finder frem til at afslutte forløbet (og hvordan man gør det på etisk forsvarlig vis) og afslutninger af terapien, fordi et menneske dør.

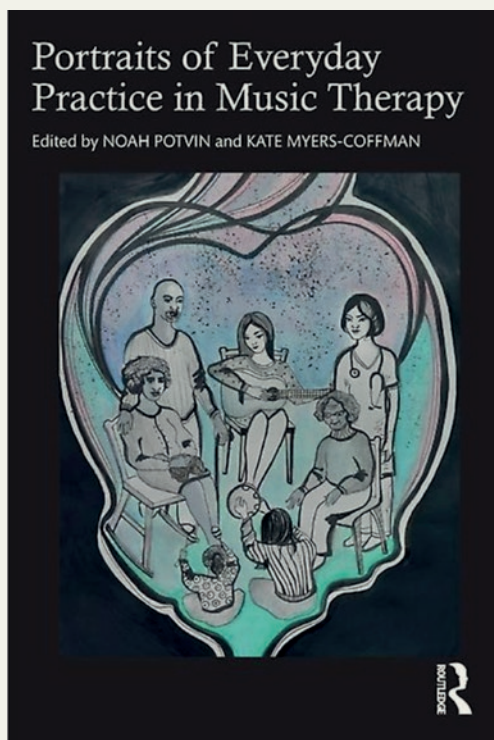
I det følgende vil jeg præsentere nogle udvalgte case-historier fra antologien, og jeg vil supplere med mine egne indtryk fra læsningen af bogen.

Cases om supervisionsforløb

Antologien rummer en del cases om supervision og modoverføring og tegner et både følsomt og dynamisk billede af, hvordan relationen kan se ud mellem supervisand og supervisor.

Et kapitel som gjorde særligt indtryk på mig, var det første kapitel skrevet af musikterapeuterne Kimberly Woodman og Katie Lahue. Woodman skriver kapitlet som en dialog med sin supervisor Lahue, hvor de ser tilbage på Woodmans praktikforløb på en neonatal-afdeling. Det særegne ved praktikken er, at Woodman ni år tidligere var indlagt med sit spædbarn på selvsamme afdeling, og barnet døde inden det nåede at fylde to år. Forfatterne formidler, hvordan Woodmans tidligere erfaringer er nærværende på godt og ondt i praktikken, og i kapitlet fortæller de åbent om den modoverføring, som finder sted hos dem begge.

Casen demonstrerer, hvordan vores egne personlige erfaringer spiller ind i vores musikterapeutiske praksis og hvordan vores faglige interesser kan være inspireret af tidligere oplevelser i privatlivet. Personlige erfaringer finder normalt ikke vej ind i lærebøgernes case-historier, men her får de plads, og det gør de via de benspænd, som redaktørerne har sat op for bogens skribenter. Bogens mange bi-dragydere har nemlig fået en række anvisninger, heriblandt at casen skal indeholde mindst lige så meget om skribentens egen proces, som om klientens proces. Et andet benspænd er, at casen skal forholde sig til sociokulturelle forhold hos både skribent og klient (køn, alder, kulturel baggrund, etnicitet etc.) og at klienten har haft mulighed for at definere sig selv så vidt muligt.

Noah Potvin and Kate Myers-Coffman (red)
Portraits of Everyday Practice in Music Therapy
(2023), Routledge, New York. Antal sider: 264.

At sætte grænser og afslutte forløb

Nogle cases handler om oplevelser, hvor musikterapeuten overskrider egne personlige grænser i relation til en klient, noget som jeg tænker mange (musik)terapeuter har været i berøring med.

I kapitel otte under titlen "How Much Giving Is Enough?" skriver musikterapeut Yu-Ching Ruby Chen om for en stund at miste sin evne til at sætte grænser i mødet med en klient. Kapitlet handler om et terapiforløb med en patient med komplekse problemstillinger, hvor ønsket om at hjælpe kommer til at overstige Chens egne principper om at tage vare på sig selv. Samtidig opstår der en ambivalens inden i Chen, idet det ene patientforløb blokerer for muligheden for at kunne tilbyde forløb til andre patienter med mere akutte behov. For mig var det inspirerende at læse om ambivalensen i hvem man tilbyder musikterapi, når man er en del af en stor institution, hvor musiktera-

pien kan spille en aktiv rolle hos mange. Jeg synes det er vanskeligt at afrunde forløb og svært at arbejde med et prædefineret fast antal sessioner, men samtidig kan det være befriende af og til, at der er defineret en grænse.

Kapitel 21 "It's Time to Say Goodbye – Stories of Music Therapy Endings in Private Practice" er skrevet af privatpraktiserende musikterapeut Lindsay Markworth. I sin tekst fortæller hun om tre forskellige forløb, som hun har haft, og hvordan hun vurderede, at det var tid til at afslutte forløbet. Hun dykker ned i etiske overvejelser om hvad økonomien betyder for ens psykoterapeutiske dømmekraft; er man modtagelig over for klientens signaler i terapien (tegn på at klienten ønsker at slutte forløbet) eller tænker man primært på sin pengepung og på at kunne overleve som selvstændig? Vælger man at afslutte forløb med det formål at komme ventelisten ihu, og er det etisk forsvarligt? Markworth formidler sine overvejelser nuanceret og giver et kritisk blik på egen praksis. Hos mig resonerede kapitlet med tanker jeg gjorde mig, da jeg arbejdede som selvstændig musikterapeut, og som ville have været værdifulde at læse på den tid.

Nye teorier og metoder dukker op

I kapitel fem, skrevet af musikterapeut Alex Peuser, hører vi om etableringen af et gruppemusikterapeutisk tilbud til unge LGBTQ+ personer i børne- og ungepsykiatrien. Peuser skriver indlevende om at finde sine egne grænser som gruppeleder og facilitator for sårbare samtaler, og sine refleksioner om selv at identificere sig som en del af LGBTQ+ spektrumet. Peuser ønsker nemlig at tilbyde de unge i psykiatrien en person at spejle sig i, hvilket var noget Peuser selv savnede i sin egen opvækst. I casen refereres til en særlig tilgang: 'the ADDRESSING model', som er udviklet af den ame-

rikanske psykolog Pamela Hays. Tilgangen skal hjælpe til at spotte blinde vinkler i relationen mellem terapeut og klient og synliggøre egne bias man kunne have som terapeut. Akronymet ADDRESSING involverer altså følgende kategorier, som man som terapeut skal være opmærksom på hos sig selv og sin klient: "alder, medfødte handicap, handicap fra senere i livet, religion og spirituel overbevisning, etnicitet, socialklasse, nationalitet og køn" (s.68, egen oversættelse). Kategorier som jeg forestiller mig alle musikterapeuter med fordel kunne tænke ind, både for at være sensitiv omkring magtrelationen mellem klient og terapeut, men også som en måde at gøre terapirummet mest muligt trygt for den enkelte klient eller gruppe. Jeg fik i hvert fald selv lyst til at kigge nærmere på tilgangen.

Varm anbefaling herfra

Antologiens kapitler introducerer en bred vifte af tilgange, metoder og teorier, som sættes i spil hen over et bredt spænd af behandlingsområder. Som dansk musikterapeut er det inspirerende at læse, hvordan musikterapien i USA virker til at være længere fremme, når det kommer til at inddrage og forholde sig til sociokulturelle forhold så som socialklasse, etnicitet, kulturel baggrund, køn og seksualitet i musikterapeutisk praksis. Jeg forestiller mig, at relationen mellem musikterapeut og klient kan blive endnu mere støttende, sansende og rummelig, hvis man som terapeut kan og tør forholde sig til og eventuelt eksplicit sætte ord på de indbyrdes forskelle i relationen.

Bogens fortællinger lykkes, i mine øjne, med at henvende sig nuanceret og ydmygt. De inspirerer til at undersøge egen hverdagspraksis, også når det ikke altid er vellykket, og de giver ideer til videre læsning og fordybelse.

